

Výstřižková služba
při Pražské informační službě
Praha 1, Letenská 2
Telefon 631-74

VÝSTŘÍZEK Z ČASOPISU

5544

Nová Svoboda, Ostrava

12. IX. 1963

dr

St. 66 - 59

Na snímku Fr. Krasla je hostující Ljuba Hermanová jako Lisaura a Luděk Eliáš jako Don Marzio v hudební komedii Goldoniho, Hoffmeistra a Ježka Zpívající Benátky, kterou uvádí ostravské Divadlo Petra Bezruče.

Už jste to viděli?

— Nu, co! Přece „Benátky“ s paní Hermanovou. —

Tahle otázka a odpověď bývá v těchto dnech mezi ostravskými občany v různých obměnách počátkem velmi živé konverzace. Dalo by se to málem charakterizovat jako záležitost snobské senzacechtivosti, protože mnoho lidí, kteří jak je rok dlouhý o divadlo nezavadí, se najednou urputně shánějí po vstupenkách na Goldoniho, Hoffmeistrovy a Ježkovy Zpívající Benátky jen proto, že v nich hraje a zpívá populární Ljuba Hermanová. (Skoro neodbytně se ti unucuje srovnání s těmi natupirovanými dámami, které obsazují nejlepší místa na tribunách zimních stadiónů jen když hrají Kanadáné nebo přinejmenším národní áčko, zatímco dav poctivých návštěvníků „obyčejných“ ligových utkání se tísni venku...).

Avšak rozruch, o který se postaralo ostravské Divadlo Petra Bezruče, nemůže samozřejmě nic ubrat z hodnoty samotného představení ani z komediálně vyzrálého, šarmantního výkonu oblíbeného hosta v roli krásné záletnice Lisaury. Je to podivná zábavná v tom nejlepší slova smyslu a bezručovci přitom zůstávají věrni sobě a svému pojetí divadla jako otevřené scény bez pověr a iluzí.

Režie Jana Kačera v mnohém připomíná jeho úspěšnou inscenaci Nezvalových Milenců z kiosku. Ale oč jsou „Benátky“ vzdálenější filozoficko-poetické atmosféře „Milenců“ a oč bližší temperamentnímu typu klasické veselohry, o to je jeho koncepce uvolněnější směrem ke crazy-komedii, nápady „bláznivější“ a herci rozpustilejší. (Snad jenom Jiří Kodet v roli Eugenia a Dantela Šrajerová jako Vittorie se tomuto pojetí poněkud vymykají a počínají si příliš „ukázněně“.) Ale všechno to má, bohudíky, míru, která přesně nahmatává hranice vkusu a inteligentní, byť občas velmi štavnaté zábavy.

Sluší se zaznamenat — vedle herců J. Dvořáka, Š. Ranošové, O. Jandy, A. Borovce, J. Čepora a L. Eliáše — i významný podíl výtvarníka L. Hruzy a autora několika písní J. Tomšička na úspěchu inscenace.

Ale proč vám to tady vlastně povídám — vždyť jste to už určitě viděli. Hraje v tom přece Ljuba Hermanová...

JIRÍ NAVRÁTIL

Výstřižková služba
Pražské informační služby
Praha 1, Letenská 2
Telefon 631-74

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Svobodné slovo, Brno

29. IX. 1963

Zpívající Benátky v Ostrave

DVĚ HODINY pusté taškařice — píše se na víc originálně než přehledně tištěném programu Divadla Petra Bezruče v Ostravě. Bohužel, musíme tentokrát vý-

L. Hermannová
(Lisaura)

jimečně konstatovat, že do dvou hodin pusté taškařice se spíš operetně nutí někteří herci, aby zachránili představení. Je to zřejmě první pokus sympatických bezručovců udělat ústupek tzv. širokému vkusu, je to samozřejmě ústupek jen zčásti a je to prohra. Styl Divadla P. Bezruče je totiž vzdálen jakémukoliv figurkaření a situačně estrádní komice už i proto, že jde o divadlo programově ne-realistické a neiluzivní.

Promyšlená koncepce Zpívajících Benátek se vyloženě tluče s nedotaženými jevištními manýrami na újmu stylu, spádu a sdělnosti představení. Tentokrát ani sympatický zjev Ljuby Hermannové v pohostinské roli Lisaury nedokázal zachránit a udržet představení vcelku. Jen sólové vystoupení této naší nejlepší šansoniérky v ukázkách jejího vlastního repertoáru znovu potvrdilo šíři, hloubku a rozsah jejích výrazových prostředků, k nimž však Lisaura ve Zpívajících Benátkách patří sporně. Při premiéře (režie J. Kačer, scéna J. Hruza) se znovu ukázalo, že divadlo potřebuje své obecenstvo. Ve Zpívajících Benátkách, kde je spojena racionálně logická stavba Goldoniho komedie dell'arte s expresionismem české avantgardy v úpravě Hoffmeisterově, se zvláštní poezí ježkovy hudby jsme svědky především vyjatého intelektualismu, na hony vzdáleného jakékoli pusté taškařici. O stylové nejednotnosti představení svědčí i podivné kostymování, jehož stručný obsah „z každé vsi jiný kus“ jako by symbolizoval roztržštěnost málem ibsenovské dušezpytné hloubky — ó ty fraky a dábelický in-trikáni! Ani osvědčené deštníky a paprlička to tentokrát nezachránily. lb